

15 oktober 2017 Kyrkans tidning - Eftertanke

Att lyssna i tro

Under de senaste två åren har jag haft förmånen att delta i en ekumenisk pilgrimsvandring. Kristna från de katolska, ortodoxa, frikyrkliga och lutherska kyrkofamiljerna har tillbringat fyra intensiva dygn på fyra olika platser runt om i Sverige.

Först ut var St. Ignatius andliga akademi; den ortodoxa kyrkans utbildningscentrum i Södertälje. Vi som var med deltog i andaktslivet på gården och fick lyssna till systrar och bröder som berättade om sin tro och sin praktik. Det blev en resa genom många av världens länder; de ortodoxa kyrkorna har ju ofta en stark nationell identitet. I detta avseende inte olik vår egen svenska kyrka, om vilken vi har att öva oss i att tänka Kristi kyrka – med rum och rymd för många nationaliteter.

Formen för pilgrimsvandringen är inspirerad av den receptiva ekumeniken. En rörelse som vuxit fram i katolska kyrkan och som syftar till att försöka få syn på det i min egen kyrkas tro, tradition och praktik som utgör hinder för enhet.

Till den receptiva ekumenikens förhållningssätt hör att man inte endast tar fram sitt finporlin, när kristna systrar och bröder kommer på besök. Man visar inte endast upp sina finaste och mest välfungerande sidor. Istället dukas på vardagsporlin; det lite kantstötta. Ja inom den receptiva ekumeniken talar man om att i tillit visa upp sina sårade händer. Ge uttryck för vad som är den egna kyrkans kamp. Det vi är mindre stolta över. Det vi önskar vore annorlunda.

Dygnet bland ortodoxa syskon drabbade mig på djupet. Som i alla möten med den andre kom blicken snart att riktas mot mitt eget. Min tro, vår praktik och våra rötter. Jag hade fått möta en kyrka som, till synes oberoende av världen runt omkring, gestaltade liturgin och bad regelbundet vid givna tider. Dag ut och dag in, vecka efter vecka. Den trofasthet med vilken man höll fast vid bönerna, ordningen och liturgin, som konstanten över tid, har fördjupat min egen kärlek till och omsorg om liturgin i vår evangeliskt lutherska kyrka. En skatt i en främmande åker blev befriande; mindre ängslan och fri att vila från kravet på att hela tiden problematisera.

Upprymda efter besöket på St Ignatius tog vi sikte på nästa etapp av vår vandring; Bjärka Säby. En plats där pingstpastorn och författaren Peter Halldorf låtit sig inspireras av monastisk spiritualitet, och som utvecklats till en ekumenisk nod för kristna från olika sammanhang och kyrkor. Här fick vi möta evangelikala systrar och bröder. Här mötte vi en iver och en glöd att avundas. En upplevelse av nöd för medmänniskan. Här påmindes vi om den frälsning som inte endast hör framtiden till, men som också hör framtiden till.

Pilgrimsvandringen avslutades på Stiftsgården i Rättvik och innan dess hade vi mötts på katolska stiftsgården Marielund. En efter en gick omistliga insikter i dagen. Fyra dygn, fyra olika platser, fyra omistliga skattgömmor. Vi grävde oss ner genom jordskorpan och möttes inte i vår duktighet, utan öppet och naket i vår sårbarhet. De pärlor vi fann bär vi med oss för alltid.

/ Ann Aldén

Kyrkoherde i Jönköpings församling